

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் •

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:29•

(21) – ஐந்தாம் பகுதி

இதுகாறும் நான் எழுதிவருவனவற்றைப் பிப்பவர்களிடமிருந்து வரும் எதிர்மறையான கருத்துக்கள் ஒரு சில வகைகளில் அடங்கும்.

1. தங்களுக்குப் பிடித்த, ஏதோ கலமைதேயைன தமக்குள் கற்பித்துக்கொண்டு பாலாபிஷேகம் செய்து பசிக்கும் சில நடிகர்களை அவர்கள் நடித்த படங்களை, சில இயக்குனர்களையெல்லாம் குறிப்பிட்டு அவர்கள் இயக்கிய படங்களையும் பட்டியலிட்டு, "இவையெல்லாம் நல்ல படங்கள் இல்லையா?" என்று தம்முள் பொங்கி எழும் சீற்றத்தை அல்லது தமக்குள் வதைபடும் மிகுந்த மனவதேனையைக் கொட்டிக் கேட்கிறார்கள். இவர்களுக்கு நான் முன் வகைக்கும் கருத்துக்கள் பார்வைகள் எதையும் எதிர்கொள்ளும் மனமிருப்பதில்லை. அவற்றையெல்லாம் படித்தும், அது பற்றி கொஞ்சம் கட்டிநீந்திக் காமல், தம் கையிலிருந்து விளக்குமாற்றால் ஓரே வீச்சில் அவ்வளவையும் துடைத்து எறிந்து விட்டு, தாம் முன் கொண்டிருந்த மனநிலைக்கே திரும்பி இதெல்லாம் நல்ல படமில்லையா, அதெல்லாம் நல்ல படமில்லையா? என்று தொண்டை அடக்கக் கேட்கும் போது, அதை ஒரு வதேனையைக் குறல் என்றே சொல்லவேண்டும், கரல் கம்மிக் கம்மி, கதற ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இதுகாறும் தம் சொப்பன சுகத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததெல்லாம் பொய் எனச் சொல்லப்பட்டால் நிலை குலைந்து போவதைச் சகித்துக்கொள்ள முடிவதில்லை.. இல்லையெனில் திடீரென ஒரு அதிர்ச்சியும் கையாலாகாச் சீற்றமும். பத்து வயது அண்ணனுக்கு வீட்டில் அடி விழுந்தால் ஆறு வயது தம்பி தமே பித்தமே பி அழ ஆரம்பித்துவிடுவான். அண்ணன் எதற்கு அடிபடுகிறான், என்ன சொல்லி அப்பா அடிக் கிறான் என்பதெல்லாம் அவனுக்குப் புரிவதேயில்லை. அண்ணன் அடிபடுவது தெரிகிறது. அது அவனால் தாங்க இயலாது. இரண்டாவது தான் தனித்து விடப்பட்ட துக்கம் வேறு. தாங்கத் தான் முடிவதில்லை. தம்பிப் பையனுக்கு

2. இரண்டாவது வகையினர் இன்னொரு வகையையும் பரிதாபமுமான கற்பனை வாதம் ஒன்றை முன் வகைக்கிறார்கள். நாளெல்லாம் வயிலில் வேர்த்து விழுவிறுத்து உழைத்துத் திரும்புகிறவன் தன் கஷ்டங்களையெல்லாம் மறந்து ஜாலியாக இருக்க விரும்புகிறவனின் எதிர் பார்ப்பதைத் தருகிறது அவனுக்கு அன்று ஒரு ஜெயமாலினி, இல்லையோதி லட்சுமி, இன்று ஒரு நமீ தாவாவது டான்ஸ் பண்ண வேண்டும். அதைப்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

பாரதது மகிழ்ந்து நன்றாகத் துங்கி நாள்கைக் குற்றுபடியும் வரேத்து விறுவிறுகத் தயாராவான். இந்த மாதிரியான ஒரு சினிமா கலத்தைத் தத்துவம் தமிழ் மன்னுக்கே உரியது.. இது போல ஒரு பொய்யும் நேர்மையைற்றதுமான ஒரு வாதம், இன்னொரு பெயரில் இளிச்சவாய் தனமான வாதம், இருக்குமா என்று யோசிக்கத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் கொள்ளையபிக்கவே வந்திருப்பவர்கள், அதற்கு ஏதாவது கவர்ச்சியான ஜனநாயகப் பிச்சு பிச்சி மக்களை ஆபாசத்துக்குத் தள்ளுகிறவர்கள் இன்னும் மோசமான பொருளைச் சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டி வரும்போது, இன்னமும் நேர்மை கெட்ட, இன்னமும் மோசபி நிறைந்த பொய்யை, மக்களுக்காகப் பேசுவதாக நினைத்துக்கொள்ளும் அறிவு ஜீவிகளுக்காகத் தயார் செய்ய மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயமில்லை

முப்பது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் புராணப் படங்கள் கோலோச்சிய காலத்தில் இந்திரனோ, எவனாவது மன்னனோ சபைக்கு வந்து அமர்ந்ததும் “ஏழைகன்னிகைகள் வந்து நடனமாடுவார்கள்.” பின்னர் அடுத்த தலையெழையில் ஒரு கல்யாணமோ, இல்லை பெரிய மனிதருக்கு வரவேற்போ என்று காரணம் காட்டி ஒரு நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்கு காண எல்லோரும் தியட்டருக்குப் போவார்கள். அங்கு காதல் மலரும்.

இந்த மாற்றம் எந்த ஊர் தொழிலாளிகள் எல்லாம் தாம் சிந்திய வியர்வையைக் காட்டி எங்களுக்கெல்லாம் எங்கள் உடல் சிரமத்தைக் குறைத்து ஒத்தடம் கொடுத்து எங்கள் மகத்தில் சிரிப்பையும் இறவைனையும் வரவழகைக் கிணைக்க சிமிதா நாட்டியம் காட்டுங்கள் என்று ஜாயிண்ட் பெட்டிஷன் போட்டார்கள், இல்லை ஏழைகோபி தமிழர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொடும்பாக்கம் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் சங்கத்துக்கு பொது மனு கொடுத்தார்கள் என்பது தெரியாது. ஒரு வேளை அந்தச் செய்தி வந்த அன்று என் ஏரியாவில் பவர் கட் இருந்திருக்கலாம். இதற்கு அடுத்து எப்போது இந்த மாதிரி ஒரு பொது மனு, “இனி உதகை பார்க், ஏறகாடும், வகை அணையெல்லாம் பார்த்து அலுத்து விட்டது, இனி ஸ்விட்சர்லாந்துக்கோ, அர்ஜென்டினாவைக்கோ, டோரண்டோவைக்கோ போய் கமல ஹாசனும், சிம்புவும் நயனதாராவோடும் ஒரு நாற்பது பேர் கூட்டத்தோடும் டான்ஸ் பண்ணினால் தான் எங்கள் அலுப்பு தீரும்போல இருக்கு. இப்பொல்லாம் பார்க் உடம்புலே கொட்டுற வியர்வை நிறையவே கப்பிப்போச்சு உதகை பார்க் டான்ஸ் எல்லாம் இந்த வியர்வைக்குப் பத்தாது என்று குற்றுபடியும் கொடுத்தார்கள் என்ற செய்தியும் என் பார்வையிலிருந்து தப்பி விட்டது. அபிக்கபி வரும் பவர் கட் பினால் வரும் விபத்து இது. . .

எனக்கென்னவோ இந்த ஆபாசங்கள் எல்லாம் தயாரிப்பாளர், விநியோகஸ்தர்களின் பிமாண்டு தானே ஒழிய அப்பாவி தமிழ் மக்கள் அல்ல. அந்த வியர்வை கொட்ட அதைக் காய வகைக் எந்த அப்பாவி தமிழ் உழைப்பாளியும் 300 ரூபாயும் 500 ரூபாயும் கொடுத்து பிக்கட் வாங்க மத்தியானம் ரண்டு மணி வயிலில் க்யூவில் நிற்கமாட்டான். அந்த பதைத்தியக் காரத்தனம் செய்யும் தமிழ் ரகங்களே வேறே தான். கோபிக் கணக்கில் வசூலிக்கும் படத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம் தடேுகிற வியாபாரக் கட்டடம், ஒரு கட்டத்தில் கருணாநிதி வசனம், சிவாஜி மக அவஸ்தைகள், கிணைக்கு ஸ்மிதா நடனம்,

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

கமலஹாசனின் மகே கப அவதாரங்கள் , ரஜனி காந்தின் அங்க சஷ்டகைகள் என்று தம் நுண்மாண் நுழைபுல ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடித்துத் தம் அடுத்த படத்தில் அந்தச் சரக்கை இன்னும் ஒன்றிரண்டு பகைகட்டச் சேர்த்துக் கலந்த காக்டெயிலை சந்தைக்குக் கொண்டு வரும் பரோசனைக் கனவுகளுக்கு என்னமோ உழைக்கும் வரக்கூடும், சொட்டும் வியர்வை, மக்கள் ரசனை என்று கோஷிப்பதையே தம்கண்டுபிடிப்பு போலத் திரும்பத் திரும்ப நமக்குச் சொல்கிறார்கள், இந்த ஆபாசங்களும் தரக்கேட்களும் தமக்கும் பிடித்துப் போக அதற்கு நியாயம் கற்பிக்கும் நம் அறிவு ஜீவிகள். தமிழ் சினிமா கலாரசிகர்கள்.

ஒரு ஆபாசத்தை நிலை நிறுத்த, தொடர்ந்து நடமாற்றப் படுத்த என்னென்ன வார்த்தை ஜாலங்கள் எல்லாம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. “இலவச தொலைக்காட்சி தருவதற்கு என்ன உயரிய நோக்கம் சொல்லப் பட்டது? குடிசை வாசிகளும் உலக அறிவு பெற வேண்டும், கலை ரசனை பெற வேண்டும் என்ற மகத்தான லக்ஷியம் தான் காரணம் என்று. கட்சியில் சனபிவிக்குப் போட்டியாக அதிலிருந்தும் கீழிறங்கி “மானாட மயிலாட” கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. எதற்கு? உடன் பிறப்புகளும், ரத்தத்தின் ரத்தங்களும் உலக அறிவு பெற, கலைகள் கண்டு களித்திட.

ஓவ்வொரு தரக்கேடும், ஓவ்வொரு ஆபாசமும் தனியே வருவதில்லை. உடன் அதற்கான லக்ஷிய கோஷங்களோடு தான் சந்தைக்கு வருகிறது.

3. மனறாவதாக, தமிழ் சினிமா முன்னேறிக்கொண்டு தான் வருகிறது. மாற்றங்கள் வந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன என்று சொல்கிறவர்கள், மிஷ்கின், பாரதி ராஜா, பாலசந்தர் மணி ரத்னம், மகநே திரை, போன்றோரையும், வயியில், சூப்பிரமணியபுரம், நந்தலாலா, போன்ற படங்களையும் சூட்டிக் காட்டுகிறார்கள். இவர்களில், மகநே திரையையும் இவர்கள் சொல்லாத பாலு மகநே திரையையும் தான் நான் மாற்றம் கொண்டு வர முயன்றவர்களாக, ஆனால் தோற்றவர்களாக நான் ஒப்புக்கொள்வனே. தோற்றது அவர்களுக்கு இழக்கில்லை. அவர்களை விரட்டி அடித்து நாம் தான். மக்கள் ரசனை, உழைப்பாளி வியர்வை கொள்கை காரர்கள் தான். அவர்கள் நம் மதிப்புக்கு உரியவர்கள். ஆனால் அவர்களால் எந்த மாற்றத்தையும் தமிழ் சினிமாவில் கொணர் முடியவில்லை. மாற்றங்கள் எல்லாம் வறும் பாவலா பண்ணுகிறவர்கள். அவர்களுக்கு தமிழ் சினிமாவின் மாற்றத்தில், தர உயர்வில் எந்த அக்கறையும் கிடையாது. பாவலா காட்டியே பெயர் வாங்கிக் கொண்டவர்கள். இந்த பாவலாக்களைக் காட்டியே பெயரும் பணமும் பண்ண தமிழ் சமீகத்தில் தான் முடியும். இந்த இயக்குனர்களின் பாவலாக்களை, படங்களின் பாவலாக்களை நான் அங்கங்கே சொல்லியே வந்திருக்கிறேன்.

இது போன்ற, சங்கடமான நிலை வரும் போது, எதையாவது சொல்லி, எப்படியாவது தப்பித்துக்கொள்ளும் சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் விட்டு விடுவோம்.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

சாமர்த் தியங்கள், வாரத்தலை ஜாலங்கள், லகஷ்யகோஷங்கள் எல்லாம் மபிமறபைபன் நம் நல்லதையோசித்துச் செய்யப்படுவன அல்ல. என்றும், எங்கும், எக்காலத்தும். இவர்கள் எல்லாம் நம்மிடமிருந்து பணம் பிடுங்க வந்தவர்கள் என்பது பரிய விஷயமில்லை. போன பணம் போனாலும் பின்னர் நாம் பணம் சம்பாதித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இவர்கள் பணம் கொழிக்க, தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டை, நாகரீகத்தை, கலையை பிரகஞ்சையென நாம் செய்து வருகிறார்கள். இவை நாம் ஆனால் திரும்பப் பெறக்கூடியவை அல்ல. கீழ்நோக்கிய சரிவா தோடங்கிவிட்டால் அந்த சரிவா எங்கும் இடையில் நிற்கப் போகும் சரிவா அல்ல. இந்திரசபையில் அபஸ்ரஸ்கள் ஏழுபேர் ஆடும் நடனம் இன்று மூப்பதுபேர் திடீரென, ஏன், எப்படி, எதற்கு என்ற காரண காரிய விவஸ்தையே இல்லாமல் நடு ரோடில் நாற்பதுபேர் ஆடும் “ஓ போடும்” ஆட்டமாக, “கட்ட மரதுடும்பு போல இடும்பை ஆட்டும்” வாக மாறினால் அது நிற்காது தோடும் சரிவா. அன்று இந்திரசபை அபஸ்ரஸ்களின் நடனத்தைத் தவிர்க்கும் படங்கள் இருந்தன. இந்திரன் கதையில் இருந்தால் இந்திரசபையும் அபஸ்ரஸ்களின் நடனமும் நிகழ்வதில் ஒரு நியாயம் இருந்தது. ஒரு நியாயம் தான். கட்டாய விதி இல்லை. அது இல்லாதே இந்திரன் வந்த படங்கள் இருந்தன. ஆனால், “கட்ட மரதுடும்பு போல இடும்பை ஆட்டுகிறவளை” எந்த நியாயமும் இல்லாது இழுத்துப் பிடித்து வரவண்பியிருக்கிறது. என்ன பதைத்தியக் காரத்தனம் இதெல்லாம் என்றால், வியர்வை, உழைத்துக்கொடுத்த உடம்பு, மக்களின் மகிழ்ச்சி, என்று என்னென்னவோ பிதற்றல்கள் வந்து விழுகின்றன. இதுக்கு சப்போட்டு எல்லா தரப்பிலிருந்தும் வந்து குவிகிறது. பத்திரிகைகள், எழுத்தாளர்கள், அறிவஜீவிகள், அமைச்சர்கள், மத்தமிழ்க் காவலர்கள், சமீபமொழிகொண்டாந்தவர்கள் என்று ஒருத்தர்பாக்கி இல்லை. எல்லாரும்.

இந்த நேர்மையின்மை என்பது சமீபத்தின் எல்லா துறை சார்ந்தவர்களிடமும், எல்லா சமீப நிலைகளில் இருப்பவர்களிடமும் காணப்படுகிறது. சமீகம் பராவும், ஒருத்தர்பாக்கி இல்லாமல் எல்லாரும் ஊழைத்தும் பிவதைத்தின்று கிடக்கிறார்கள், இப்படி உளறுவதற்கு. இல்லை. அவர்கள் ஒழுங்காக உடை உடுத்துகிறார்கள். மனவியை நல்லி கடக்கக் குழைத்துச் சென்று மகிழ்விக்கிறார்கள். வரும் பணத்தை ஒழுங்காக எண்ணத் தெரிகிறது அவர்களுக்கு. கண்டத்தைத் தின்பதில்லை திருநடுவில் உட்கார்ந்து கொண்டு. சரவண பவனிலிருந்து ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் வரை சக்திக் கறேப அவ்வப்போது போய் வருகிறார்கள். திருவில் பத்துப் பேர் சேர்ந்து விட்டால் உடனே அணிவகுத்து “வருவீய்யா, மாட்டீய்யா” என்று கைகளையும் கால்களையும் உதறிக்கொண்டு இதானயாடான்ஸ் என்று ஆடத் தொடங்குவதில்லை. சிவாஜி கணேசன் மாதிரி யாராவது வஜனம் பசே ஆரம்பித்தால், “இந்தா, யோவ், உனக்கு என்ன ஆச்சு இப்ப?, நேத்து வரக்கூட நல்லாதானே இருந்தே?” என்று கபிந்து கொள்வார்கள் கட்டாயம். அவர்கள் மகன், “தந்தையே, நான் இந்த பிரியங்கா இல்லாமல் உயிர் வாழ முடியாது. அவளை உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கிறேன், அப்பா” என்று வஜனம் பசேட்டும்.” அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள், “எது சிறுப்பை, ராஸ்கல், சினிமா பாத்துப் பாத் து மரகை கழண்டு போயிருக்கு உதவாக் கரக்கை”. என்று கத்திக்கொண்டே அந்தத் தந்தையார் காலிலிருந்து சிறுப்பைக் கழட்டினாலும் கழட்டலாம்.

இது தான் விஷயம்.” ஒரு நல்ல சாப்பாடு எதுன்னு, ஒரு நல்ல நண்பன் யாரின்னு,

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

அடையாளம் காட்டிச் சொல்லுங்கள். சாப்பிட்டுறதுக்கு நல்ல ஐட் டமா ஒரு புது சான்னா நாங்க புரிஞ்சுக்குவோம். ஒரு நல்ல நண்பன் யாரென்று தெரிந்து கொள்ள ஒரு புது குணங்கள் அடங்கிய பட்டியல் கொடுங்கள் என்று யாரும் கேட்பதில்லை. சிவாஜி கணேசன் மாதிரி வயிற்றை எக்கிக்கொண்டு, முழிபிதுங்க உங்கள் முன் வந்து யாராவது வஜனம் பசினால், அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்காமல் நீங்கள் வறேன் என்ன செய்ய முடியும்? "என்னா கலஞ்சுன் அய்யா இவன். திடீர்னு நடிகர் திலகம் ஆயிட்டானே" என்று நீங்கள் வாயைப் பிளக்கப் போவதில்லை.. இந்த சாதாரண பொதுப் புத்தி போதும்.

நான் இது வரகைக்கும் ஒரு சினிமாவில் என்ன இருக்க வேண்டும் என்று சான்னதைப் புரிந்து கொள்ள ஏதும் நுண்மாண் நுழைபுலம் வேண்டியதில்லை. கலகைக் கல்லூரியில் மாஸ்டர் ஆஃப் ஆர்ட்ஸ் படித்து சரெட்டிபிகேட்டோடு சினிமா ஹாலுக்குப் போகவேண்டியதில்லை. பின்னே ஃபிலம் இன்ஸ்டிடியூட்டிலோ, இல்லை, தரமணி திரைப்படக் கல்லூரியிலோ போய் பட்டம் வாங்கியிருக்க வேண்டியதில்லை. தரமணி கல்லூரிக்குள் போய் வந்தவர்கள் யாரையும் நான் பொதுப் புத்தியோடு சயெல்பட்டுப் பார்த்ததில்லை. அவர்கள் எல்லாம் உடனே கோடம்பாக்கத்துக்குத் தான் குடிபெயர் கிறார்கள். நமக்கு சாதாரண பொதுப் புத்தி போதும். அதை என்றும் எக்காலத்தும் இழக்கக் கூடாது. எந்த மதேயானாலும் அதாவது தமிழ் நாட்டில் மதேயை, சிகரம், திலகம், என்று இந்த மாதிரி பட்டம் பெற்ற யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் சம்பந்தப் பட்ட படம் எதாக இருந்தாலும் சரி, அது என்ன வாக புகழப் பட்டாலும், வள்ளி விழா கொண்டாடியதா, 300 கோடி வசூல் பார்த்ததா, உலகமெங்கும் 2000 தியேட்டரில் ஒரே சமயத்தில் திரையிடப்பட்டதா, கட் அவுட்டுக்கு பாலாபிஷ்கேம் நடந்ததா, காவடி எடுத்தார்கள், அல்லது வந்த மறு நாளே பெட்டிக் குள் சூருட்டி வகைக்கப்பட்டதா என்பதெல்லாம் பற்றி கவலைப்படாமல், திரையோடும் முதல் நிமிடத்திலேயே, நாம் காண்பது நம் பொதுப் புத்திக்கு ஏறிகிறதா, இல்லை, ஊமத்தம் பிவதை தின்று வரக் கட்டாயப்படுத்துகிறதா, என்ற ஒரு அளவு கோல் போதும். அது நல்ல படம் எது என்பதை நிச்சயிக்கும். வறே யாரிடமும் பட்டியல் கேட்டுக் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. நம் ஒவ்வொருவரும் பார்த்து நமக்குள் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயம் இது. ஆரம்பத்திலிருந்தே தான். சி.என். அண்ணாதுரையின் வேலைக்காரி, கருணாநிதியின் பராசக்தியிலிருந்து ஆரம்பித்து இன்றைய தசாவதாரம், யந்திரன், வரை, யுத்தம் சயெ நந்த லாலா வரை, இந்த பார்வையை, பொதுப் புத்திக்கு முதலில் இவை ஏறகின்றனவா என்று பார்த்தால் போதும். அவ்வளவும் பொட்டு பொட்டென உதிர்ந்து போகும். அன்றிலிருந்து இன்று வரை.

ஒரு இஞ்சுக் கூட்ட நாம் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. 1960களில் ஒரு படத்தில் சிவாஜி கணேசனும், ஜெமினி கணேசனும் ஒருவரை ஒருவர் சூட்டுத் தள்ள துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு வஜனம் பசுவார்கள் பசிக்கொண்டே கோபமூழை பொழிவார்கள். அவ்வளவு பகமை. கொண்டு தீர்க்கும் ஆத்திரம். துப்பாக்கியும் குறிபார்த்து நீண்டிருக்கும். இருப்பினும் சூடமாட்டார்கள். வசனம் தான் பசுவார்கள். சூட்டுத் தள்ளி விட்டால், ரசிகர்களுக்கு சப்பென்று போகும். 15 நிமிடமாவது காரசாரமான சொற்போர் வேண்டாமா? சமீபத்தில் தானே பராசக்தி வந்து சக்கை போட்டு போட்டது. அதே சிவாஜி கணேசன், அதே கனல் கக்கும் வசனம்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

போட டாத தானே நல லாருக கும் . என 1960 களின் சிந் தனை இன் னும் ஜீ வித் திருக் கிறது என பதை சமீ பத் தில் தொலகை காட் சி ஏதோ ஒன் று காட் பிய ஓர் படத் துணுக் கில் , அது சன் பிவியின் டாப் டென் =ஆக இருக் கலாம் . அல்லது அந் த வகையில் இன் னொரு தொலகை காட் சி நிறுவனத் தின் இன் னொன் று . அதே துப் பாக் கி . அதே எதிரும் புதிரும்மா சூட் டுத் தள் ளிவிட் டுத் தான் மற் று காரியம் என று துப் பாக் கியை கூறி வதைத் து நற் கும் . இருவர் . இருவர் இடையே மீ ன் றபி து ரமே இருக் க இருவரும் ஓர்வரை ஓர்வர கனல் கக் கும் இரண் டு தனித் தனி கூற் றப் பத் திரிகையை ஆளுக் கொன் றாக மாறி மாறி ஒப் பித் துக் கொண் பிருக் கிறார்கள் . சூட் டு தொலதைத் து காட் சியையும் அவர்கள் எண் ணத் தையும் ஓர் முடிவாக் குக் கொண் டுவர கட்டாயமாக மற் றுக் கிறார்கள் . இடையில் நற் பது வசனக் கரத் த கொட் டுத் த பத் து பக் க வசனம் . தீ ப்பொறி பறக் கும் தமிழில் . ரசிகப் பெருமக் களுக்கு தமிழ் அறிவும் புகட் பியாயிற் று . கருணாநிதி-சிவாஜி கணசேன் பின் இரண் டு கணசேர்களும் இரண் டு மீ ன் று தலமைற் கைக் கு முன் ஸ் தாபித் த கலை மரபையும் பணிக் காத் து வளரத் து இந் தத் தலமைற் கைக் கு கொட் டுத் தும் ஆயிற் று . இததைத் தான் பன் முனை வளர்ச் சி என று இன் னொரு துறையில் சொல் வார்கள் .

(22) - ஐந்தாம் பருவம் - 21, 22 & 23

திரும் பத் திரும் ப நான் வலியுற் றத் துவது நம் பொதுப் புத் தியதைத் தான் . நாம் கல் தோன் று மண் தோன் றா காலத் துக் கும் முன் தோன் றிய மீ தத் துக் குடி என று நினதைத் த போதலெ லாம் நம் பெருமையைச் சொல் வதில் எவ் வளவு அபத் தம் இருக் கிறதோ அவ் வளவு அபத் தம் நம் பொதுப் புத் தியதைப் பயன் பட் டுத் தாத நம் எல் லா சிந் தனைகளிலும் சயெல் களிலும் இருக் கிறது . மூதலில் நம் பெருமையைச் சொல் ல எல் லோரும் எட் டுத் து வீ சும் இந் த கோஷமே ஓர் அபத் தம் . நம் ஒவ் வொரு மடத் தனத் துக் கும் அலங் காரமான பாட டோபமான தமிழில் ஓர் கோஷம் எப் போதும் தயாரித் து ரெபியாக வதைத் துக் கொள்கிறோம் எட் டுத் து வீ ச. “அப் பீ ங் களா, இப் ப வரகைக் கும் தெரியாம போச் சுங் களே, பசிச் சவங் க, விஷயம் தெரிஞ் சவங் க சொல் நீ ங் க, அப் ப நிசமாத் தான் இருக் கணும் , கட் டுக் க வேண் பியது தான் ” என று ஓர் மடையைன் வாய் பிளந் து விட் டானானால் , உடனே அது மக் கள் கூரலாகிவிடுகிறது . நாமும் கொண் டு வந் த மீ ட் டையை அவிழ் த் து, சரக் கு இங் கு விலை போகும் என று படவகே கடையைப் பரப் பிவிடுகிறோம் .

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:29•

நம் ம புத் தி அப் படி. எந் த விதமான புதிய சிந் தனையும புதிய நடமைமுறையும ககை கு வந் ததும் , இது விலை பபோகமா? என் ற சந் தகேங் கள் நம் மை அரித் துக் கொண் டே இருக் கும் . செய் ய மாட் டோம் சிந் திக் க மாட் டோம் . பழைய பாதை, ஆகி வந் த பாதை, “மார்க் கிடெ லே நல் லா பபோகதுங் க” என் று சொல் லப் ப்டும் சரக் கு தான் எப் பபோதும் எங் கும் எல் லா ருப் பங் களிலும் வியாபித் திருக் கும் . .. தனக் குச் சொல் ல, ஒன் று இருக் கிறதா அதை மக் களிடம் எடுத் துச் செல் ல வணே டும் என் ற எண் ணத் தோடும் என் றுமே எதையுமே செய் தறியாத, மார்க் கிடெ லே விலை பபோகிறது, நல் ல காசு பண் ணலாம் என் று எது தோன் றுகிறதோ அதைச் செய் யும் வியாபார மனது தான் சினிமாவில் அனதைத் துத் துறகைகளிலும் ஆட் சி செலுத் தும் மனம் . இது இன் றைய கபித் து அல் ல. என் றுமே உள் ள கபித் து தான் . இப் போது அது மிகவாக வலுவடந் து, வறே று எப் படியும் சிந் திக் க வணே டாதவாறு அதற் கு கொள் கை, வறெ் றி, கலை என் ற ஜரிகைத் தலைப் பாகை எல் லாம் சீட் டப் பட்ட அலங் காரமாக மடேயையில் வீ ற் றிருக் கும் ஒன் று இது. யாரும் எந் த விதமான அடிப் படகைக் களே விகளோ, வறே றுப் பட்ட சிந் தனகைளோ எழுப் புவதில் லை. எழு்வதில் லை.

ஆரம்பம் முதலே. 1891 லோ எப் பவோ லிமியரே சகோதரர்கள் சலனப் படம் என் ற ஓர் புதிய தொழில் நுட்ப சாதனத் தைக் கண்டிபித் த போது, அவர்கள் அதைக் கொண்டு படம் பிடித் தது நீ ராவி என் ஜின் ஒன் று புகைக் கிக் கொண்டு விரைந் து காமிராவை நோக் கி வருகிறது. அதாவது ரயில் வே ஸ்டேஷனுக் குள் று ழைகிறது. அதை முதலில் பாரத் தவர்கள் பயந் து ஓடினார்கள் என் பது செய் தி. இதே புதிய சாதனம் இந் தியாவாக்கு வந் த போது பட் கே எடுத் த முதல் படம் ராஜா ஹீ ஷ் சந் திரா. மடேயையில் நபிக் கப் பட்ட நாடகம் . இது 1911-லோ என் னவோ நடந் தது. அதே தமிழ் நாட் டுக் கு வரும் போது எடுக் கப் பட்டதும் ஓர் நாடகம் தான் . எம் .கே.தியாகராஜ பாகவதரும் , எஸ் .பி. சூப் பலக் ஷ் மியும் சரே ந் து பாடிநித் த, நித் துக் கொண் டிருந் த சக் கை போடும் போட் ட நாடகமாக பிரபலமான, மக் கள் அபிமானத் தைப் பறெ் று வியாபார ரீ தியில் வறெ் றி என் றும் பரமபெறெ் ற பவளக் கொடி என் ற நாடகம் . அதிலும் அது சலனப் படமாகப் பிபிக் கப் படுவதற் காக தயாரிக் கப் பட்டதல் ல. தமிழ் நாட் டுப் பராவும் சூற் றிப் பிரபலமாகிவிட் ட நாடக மடேகைக் காட் சியையே அப் படியே படமெடுக் கப் பட்டது தான் . ஓர் வம் பு தும் பு இல் லை. வறெ் றிகரமாக நடந் து கொண் டிருந் த நாடகத் தையே நாடக மடேகை உருவிலையே படம் எடுத் தார்கள் . இப் பித் தான் ஓர் புதிய சாதனத் தை அதன் சாத் தியங் கள் என் ன, அது புதிதாக நமக் கு அளிக் க என் ன தனக் குள் கொண் டிருக் கிறதா என் பது பற் றிய சிந் தனையே இல் லாமல் , அப் படி எல் லாம் ஒன் றும் புதுசா செய் யலாமா வணே டாமா என் று யோசித் து, முதல் லே விலை பபோகிறதைச் செய் யலாம் என் று முடிவெடுத் தார்கள் என் றும் சொல் லமுடியாது. காமிரா இருக் கு. போட் டோ புபிச் சா மனுஷங் க நடக் கறதை, பசேறதை, அழுவறதைப் பாக் கலாம் கடே க முடியாது தான் . அது போதும் . அதுவே புதுசு தான் . லிமியே வாழ் க் கையின் ஓர் புதிய நாடகப் பண் பு மிகுந் த ஓர் காட் சியை அதன் சலனத் தைப் படம் பிடித் து புதிய பாதைகளைக் காட் டுகிறான் . இங் கு நாம் அது நடந் து 30-40 வருடங் களாக் குப் பிறகு நடந் து கொண் டிருக் கும் பெயர் பறெ் ற நாடகத் தைப் படம் பிபிக் கிறோம் . அதாவது சொல் லப் படுவது, காட் சிப் படுத் தப் படுவது மாறவில் லை. அதன் வளி வடிவம் மாறியிருக் கிறது. அதாவது அன் றாடம் நாம் பார் க் கும் முனியம் மாவாக்குப் புதிதாக உடகை உடுத் தி மல் லிகா என் று பெயர் சீட் டி முன் றிறுத் தியிருக் கிறார்கள் . அதே முனியம் மா தான் . அப் பப் போ உடகைதான் மாறும் . பரேம் மாறும் .

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:29•

வம்பு தும்பு இல்லாதது, கையைக் கடிக் காது, போட்ட பணம் திரும்பி வரும் என்ற குற்றைத் தபட்ச எதிர்பார்ப்பிலிருந்து மகத்தான வற்றிப்படம் என்பது வர எதிர்பார்ப்புகள் சிகரத்தைத் தொடும். எந்த சிந்தனை, அல்லது சிந்தனையின் மைமூதல் படமாக பவளக் கொடி நாடகத்தை (சினிமா பாஷையில் – ப்ரீவ்டு சப்ஜெக்ட்) மூதல் சலனப்படத்துக்குத் தரேந்ததோ அதே சிந்தனை தான் அடுத்து ஒரு பத்து பதினாந்து வருடங்களுக்கு பூராணக் கதைகளே படமாக் கப்பட்ட. காரணம் கதாகாலச் சபேங்களில், நாடகங்களில், பூராணக் கதைகள் ப்ரீவ்ட் சப்ஜெக்ட்.

ப்ரீவ்ட் சப்ஜெக்ட்!!! இது போல இன்னும் சில வார்த்தைகள் அவ்வப்போது வரும் ஒரு காலத்தில் பூழங்கிய இம்மாதிரி வார்த்தைகள் அடுத்த கட்டத்தில் பூழங்காது. உதாரணங்கள்: சண்டிமெண்ட், நேபிவிடி, ப்ராஜெக்ட் இன்னோரன், இவையெல்லாம் இப்போது வந்தவை. போகப் போக இவற்றைக் கற்றுக் கொள்வோம். ஓர் கால கட்டத்தில் "அண்ணை" என்பது தமிழ் சினிமாவில் பூழங்கிய பரிபாஷை. இப்போது சார் ஆகியிருக்கிறது. இன்றைய கால கட்டத்தில் "அண்ணை":க்கள் எல்லாம் வழக்கொழிந்த மொழி. அல்லது extinct species. சிம்பு கட்ட சார்-ஆக அந்தஸ்து உயர்ந்தாயிற்று. அந்த காலத்தில் வாலிக்கு சிவாஜி அண்ணை தான். இப்போது சிவாஜி மறைவாக்குப் பிறகு சிவாஜி கணசேனை "பெயர் சொல்லாமல், 'நடிகர் திலகம்' என்று தான் யாரும் சொல்ல வேண்டாம். கருணாநிதியை பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடுவது கருணாநிதியை மனம் வதேனைப் படுத்தும்து பண்பாடற்ற செயல். அதை அவரே அடிக் கடி சொல்லி வதேனைப் பட்டிருக்கிறார். இங்கு கருணாநிதியை சினிமா ஆளுமையாகக் கணக்கிலடத்துத் தான். இங்கு அரசியல் பசேவில்லை. எப்படி சினிமா என்பதை இந்த தமிழ் சமூகம் புரிந்து கொள்ளாது, ஒரு நாடகமாக, அது கட்ட கலையாக பரிணமிக் கவில்லை. ஒரு தரேச்சியோ நயமோ அற்ற நாடகம் சினிமாவாக் தொடர்கிறதோ, அப்படித் தான் இரூந்ரு முன்ன்ரு வருஷ நிலபிரபுத்துவ மதிப்புகளும் வாழ்க்கையும் தான் தமிழ் சமூகத்தில் தொடர்கிறது. அது தான் சினிமாவிலும் அரசியலிலும் பரவியிருக்கிறது. மிக மோசமான ஒரு நிலப் பிரபுத்துவ மதிப்பும் வாழ்க்கையும். அரசியல் சினிமா இரண்டின் எல்லா கற்றுகளையும் பாரக்கலாம். மலர்க் கிரீடம், பொன்னாடலை, பட்டங்கள் மோகம், அர்த்தம் இழந்த அலங்கார வார்த்தைகள், தர்பார் சம்பிரதாயங்கள், இவையெல்லாம் சினிமா அரசியலாக, அரசியல் சினிமாவாக் தோற்றத்திலும் உள்ளாந்த அர்த்தத்திலும் மாறி மாறி அவதாரம் எடுப்பதையும், சில சமயம் இரண்டு தோற்றங்களும் ஒரே இடத்தில் சங்கமிப்பதையும் தமிழ் வாழ்க்கையில் பாரக்கலாம்

அக்காலத்தில் சினிமாவாக்கு வந்தவர்கள் நாடக மடேயிலிருந்து வந்தவர்களாதலால் சினிமாவில் நடிப்பது வேறு, முற்றிலும் வேறு என்ற எண்ணமே அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. நடிகர்கள் மாதிரிமல்ல, இயக்குனர், பார்க்கும் மக்கள் எல்லோருக்கும் தான். நாடகத்தில் நடித்தது போல நடிப்பது தான் நடிப்பு என்று நினைத்தார்கள். அது போலவே கதை சொன்னார்கள். வசனங்கள் பசேனார்கள். நாடகத்தில் எழுதுவது போலவே உரத்த, அலங்கார, பாடலோபமான, வசனங்கள் எழுதினார்கள். பசேனார்கள். அது கடைக்கும் மக்களுக்கு அடக்கு மொழி சுவைப்பது போல, அர்த்தமற்ற அலங்காரங்கள் சுவைப்பது போல இதுவும் சுவையாக் இருந்தது.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February• 2012 23:29•

புகழ் பற்றி ந்து. சினிமா என்ற புதிய சாதனத் தைப் பற்றி ந்து கொண்டு இருந்தால், பவளக் கொடி வசனம் மாத் திரமல்ல, பின்னர் வந்த ஆர்ய மாலா, திக் குத் திக் கி, எதையெடுத்தாலும் சரி, எதுவும் மாற்றவில்லை. உதாரணத்துக்கு மந்திரி குமாரி, பராசக்தியிலிருந்து இன்றைய பொன்னர் சங்கர் வரலாறுகாணாதிதியின் கதையாணியோ வசனமோ அதன் குணத்தில் மாற்றாதிருப்பதைக் காணலாம். பொன்னர் சங்கர் நான் பார்க்கவில்லை. பார்ப்பேன் என்றோ, பார்க்க எனக்கு ஆவல் இருக்கும் என்றோ சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் கருணாநிதியின் குடும்பத்தினர் நடத்தும் பத்திரிகை “தினகரன்” பொன்னர் சங்கர் படத்துக்கு விமர்சனம் எழுதியிருக்கிறது. அந்த விமர்சனம் தம் குடும்பப் படத்துக்கு எப்படி இருக்கணும்மோ அப்படி இருந்தது. இருந்தாலும், அதில் கருணாநிதியின் வசனத்தை எடுத்துக்காட்டோடும் பாராட்டும்படியாக ஒரு சாம்பிள் வரித் திருந்தது.” ஆண்டவனுக்கு படக்கைக் கொண்டு வரும் பிரசாதத்தை அரசுசுரே ருசி பார்ப்பதா?” இது அழகுபடுத்தியதற்கு உதாரணமாக இந்த வசனம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவரது சமீபத்திய மனம் நான்கு படங்கள் அவரது கதை வசனத்தில் வந்தனவையே அவற்றிலிருந்து கொடுத்திருக்கலாம். நான் அவற்றின் துணுக்குகளையே பார்த்திருக்கிறேன். முழுப் படத்தையும் அல்ல. கருணாநிதியை நான் எடுத்துக்கொண்ட காரணம் அவர்தான் இந்த 60-70 காலநீட்சியில் தொடர்ந்து காணும் பெயர். ஆனால் இந்த நாடக பாணி, உயிர்த்துடிப்பில்லாத வசனம் என்பது தொடக்கத்திலிருந்தே இன்று வரலாறு காண்பது. எனக்கு ஆர்ய மாலா வசனம் எழுதியது யார் என்று தெரியாது. சினிமா கதை வசனம் என்பது காட்சி ரஃபமாக சொல்லப் படுவது, அதில் காட்சியும் பச்சும் ஒன்றையொன்று தழுவி ஒரு முழுமையைப் பெறுவது. வசனம் ஒரு பின்னமாகவும் காட்சி ஒரு பின்னமாகவும் ஒன்றிணைந்ததாக இருக்கவேண்டும். கருணாநிதிக்குப் புகழ் தந்த பராசக்தி வசனம் எல்லோருக்கும் தெரியும். நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அது சினிமாவில் மாத் திரம் அல்ல கோர்ட்டிலும் கட்ட பொருந்தாதது. அது வற்று வார்த்தை மழை. அது வாழ்க்கையுமல்ல. யாரோ அண்ணாத்துரையின் ஆற்றலைப் புகழ்வதாக எண்ணிக் கொண்டு ஒரு விவரம் சொன்னார். ஓரே ராத் திரியில் உட்கார்ந்தவர் 200 பக்கங்கள்கு கதையும் வசனமும் எழுதிக் கொடுத்தார். அதில் ஒரு வரியைக் கட்ட எடுக்கவோ மாற்றவோ முடியாது என்று. அண்ணாதுரையும் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் நாடகங்களை ரசித்தவர் அந்த பாணியையே அலங்கார அடக்குத் தமிழில் கொட்டியவர். அது வேறு என்னவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம், சினிமா இல்லை. ஒரு கலஞ்ஞன் எழுதும் கதையுமல்ல. அவர்தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அரசியல் சமீக ர்த்த திருத்தக் கொள்கைப் பிரசாரத்தை மக்களாகக் கவரும் வகையில் சிவந்தவராக இருக்கலாம். சினிமா இல்லை. அது போல கருணாநிதி என்ன, பெரும் புரட்சியைக் கொண்டிருந்தவராக பாராட்டப்படும் இயக்குனர் சிகரம் கே. பாலசுந்தர் எழுதுவதும் சினிமா இல்லை. அவருக்கும் சினிமா என்ற கலையை சாதனத்துக்கும் ஒரு உறவும் கிடையாது. எல்லாம் வெவ்வேறு நாடக பாணிகள். . .

• (23) ஐந்தாம் பருவம்

•Written by - வன்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:19• - •Last Updated•

••Saturday•, 18 •February•, 2012 23:29•

vswaminathan.venkat@gmail.com